

"Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene" (Joh 10, 11).

Dette billede stammer fra den bibelske kultur, som er kendetegnet ved det nomadiske hyrdelivs langsomme tempo, og det synes fjernt fra vores daglige krav om effektivitet og handlekraft. Alligevel føler også vi nogle gange behov for en pause, for et sted hvor vi kan hvile, for et møde med nogen, der byder os velkommen, sådan som vi er.

Jesus afslører sig selv som den, der mere end nogen anden er villig til at byde os velkommen, til at give os trøst og styrke, ja faktisk til at sætte sit liv til for hver enkelt af os. I denne lange passage fra Johannesevangeliet, hvorfra dette Livets ord er taget, forsikrer Jesus os om, at han er Guds tilstedeværelse i hvert menneskes historie, sådan som det blev lovet Israel gennem profeterne. ¹

Jesus er hyrden, der kender og elsker ethvert af sine får, det vil sige hans undertiden trætte og desorienterede folk. Han er hverken en fremmed, der ikke kender flokkens behov, eller en tyv, der kommer for at stjæle, ej heller en forbryder, der dræber og spreder fårene eller en daglejer, der handler i egen interesse.

"Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene."

Den fåreflok, som Jesus betragter som sin egen, er bestemt hans disciple, alle som allerede har modtaget dåbens gave, men ikke kun dem. Han kender ethvert menneske, kalder det ved navn og tager sig af det med ømhed.

Han er den sande hyrde, der ikke kun fører os til livet, og leder efter os, når vi kommer på afveje. ² Han er den som allerede har sat sit liv til for at opfylde Faderens vilje, som er, at enhver af os opnår et inderligt fællesskab med ham. Men Faderens vilje er også, at vi genvinder vores indbyrdes broderskab, ødelagt af synden.

Enhver af os kan forsøge at genkende Guds stemme, at lytte til hans ord, og at følge dem i tillid. Frem for alt kan vi være sikre på, at vi er elsket betingelsesløst, at vi er blevet tilgivet og forstået af ham, der forsikrer os:

"Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene."

Når vi oplever, i det mindste en smule, denne stille, men kraftfulde tilstedeværelse i vores liv, opstår ønsket om at fortælle om den. Så ønsker vi at forbedre vores evne til at sørge for og tage imod andre. Med Jesus som forbillede kan vi forsøge at lære familie, kolleger eller naboer bedre at kende. Dermed kan vore nærmestes behov rykke os ud af vores magelighed.

Kærlighedens fantasi vil få andre til at blive involveret og vi kan selv blive involveret af andre.

I det små kan vi give et bidrag til at broderlige og åbne fællesskaber opstår, der er i stand til, med tålmodighed og beslutsomhed, at slå følge med mange mennesker.

Chiara Lubich skrev følgende kommentar til denne sætning fra evangeliet: *"Jesus siger om sig selv: 'Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner' (Joh 15, 13).*

Og Jesus fører dette til de yderste konsekvenser. Hans kærlighed er en opofrende kærlighed, det vil sige en kærlighed, der består i den faktiske vilje til at sætte livet til, til at ofre sit eget liv.

Gud beder også os om kærlighedshandlinger, der har Jesu kærlighed som målestok, i det mindste når det gælder vores intentioner og vilje. Kun sådan en kærlighed er en kristen kærlighed: ikke et tyndt fernis af kærlighed, men en kærlighed så stor, at den sætter livet på spil.

Hvis det er vores målestok, vil vores liv som kristne gøre et kvalitetsspring, et stort kvalitetsspring. Så vil vi se mænd og kvinder tiltrukket af Jesu stemme, samles omkring ham over hele verden". ³

Letizia Magri

¹ Se Ez. Bog 34:24-31.

² Se Luk 15, 3-7; Mat 18, 12-14.

³ Chiara Lubich, *Livets ord april 1997*